

GIFT!

Sinds enkele weken noem ik mezelf een tuinier. Een tuiniertje zou beter zijn, want ik tuinier in het klein. Enkele maanden geleden deed mijn papa mee aan een wedstrijd. Hij had mailtjes gekregen van de krant. Als je kon raden hoeveel voetballers er het laatste seizoen tijdens een wedstrijd in een andere voetballer zijn gezicht hadden gespuwd, maakte je kans op een paar schoenen van een Italiaans merk. Mijn papa houdt van schoenen én van voetbal (van spuwen, dat denk ik niet), dat kwam dus mooi uit. Dat van die voetballers wist hij meteen. Dus was hij ogenblikkelijk laaiend enthousiast¹. Maar er bleek ook nog een schiftingsvraag² aan vast te hangen. Die was hoogst origineel: hoeveel goede antwoorden zou de krant ontvangen op de dag dat de wedstrijd afsloot. Papa vloekte nogal toen hij merkte dat er een belachelijke schiftingsvraag was. Maar hij deed toch mee.

Twee dagen later las hij de namen van de winnaars.
'Shit, shit, shit!' riep hij.

Er vielen speekseldruppels op de krant.

We wisten meteen dat hij geen Italiaanse schoenen gewonnen had.

Enkele dagen later sleurde een zwarte man met een vrachtwagen een groot pak tot bij de voordeur. De man belde aan. Hij mompelde iets en maakte papa duidelijk dat hij zijn handtekening op een toestelletje moest schrijven. Papa bekeek eerst even het pak, zag de naam van de krant, en zette snel zijn handtekening. De zwarte man knikte, spurte naar de vrachtwagen en scheurde de straat uit.

Ik moest papa helpen het pak naar de woonkamer te dragen. Meteen nam papa een schaar en knipte enkele repen kleefband stuk.

'Ze zullen zich vergist hebben,' jubelde hij. 'Italiaanse schoenen!'

Ik keek hem aan en vroeg: ‘Papa, heb jij je schoenmaat moeten doorgeven?’

Ogenblikkelijk stopte papa met uitpakken.

‘Daar zeg je nog wat,’ bromde hij.

Toen er heel wat papier en karton in de woonkamer lag, konden we zien wat er in het pak zat: houten planken.

‘Vast verkeerd geleverd,’ zuchtte papa.

Hij controleerde het etiket waarop de bestemming stond.

‘Hm, het staat op mijn naam,’ mompelde hij tegen zichzelf.

Toen we alles uit de verpakking hadden gehaald, konden we eindelijk zien wat er in het pak zat: een vierkante meter moestuin.

‘Verdorie, ’t is niet waar! Nu moet ik straks nog beginnen te tuinieren!’ sakkerde³ papa. ‘Als je mama dat ziet, dan weet ik hoe laat het is. Dan moet ik potgrond⁴ en plantgoed gaan kopen, ik ken je mama. Mooie troostprijs is dit! Had ik maar niks ontvangen! Had ik maar niet deelgenomen!’

Plotseling keek hij mij aan.

‘Lode, wat zou je ervan denken ...’

‘Nee, papa, ik hoef je Italiaanse schoenen niet.’

‘Maar ...’

Papa zuchtte: ‘Je hebt gelijk. Het is mijn en niet jouw schuld. Maar wat moet ik nu in ’s hemelsnaam met een vierkante meter moestuin. Of beter: met wat planken waarmee je zo’n ... zo’n ... hoop ellende in elkaar kunt draaien. Er zijn mensen die daar dan nog geld aan uitgeven! Dat snap ik niet: willen betalen om te moeten beginnen zo’n bak in elkaar te vijzen en er mottige grond in te steken. Om te zwijgen van de ritjes naar de winkel om daar zielig plantgoed te kopen. En dan heb ik het nog niet gehad over het besproeien als er te weinig regen valt. Dan vermeld ik het domme onkruid wieden⁵ niet. En uiteindelijk, wat komt er uit zo’n bak tevoorschijn?’

‘Groenten,’ zei ik.

‘Juist ja, groenten die je in de winkel ook kunt kopen. Da’s toch oneindig veel makkelijker! En je hebt gegarandeerd meer keus!’

Ik dacht na: misschien zou ik het wel leuk vinden om groenten te kweken? Ik had zoiets nooit eerder geprobeerd, er zelfs nog niet aan gedacht. Maar met je eigen handen zo’n bak in elkaar schroeven, zelf zaaien en planten ... Opeens leek het me nog zo kwaad niet.

‘Weet je wat?’ ging papa onverstoorbaar door, ‘ik plaats die stomme bak op een zoekertjessite. Er is vast wel een gek die er enkele euro’s voor over heeft.’

‘Als ik hem wil, moet ik dan betalen?’ zei ik zacht.

‘Jij? Daarnet wilde je hem toch niet hebben?’

Ik knikte en fluisterde: ‘Ik heb me bedacht. Denk ik.’

